

[Indenrigsministeren.]

er knyttet en pensionsordning til den pågældende stilling.

Forslaget vedrører alene kommunalt ansat personale, men som forslagsstillerne burde vide, så findes der tilsvarende ordninger inden for staten. Der findes også på det private arbejdsmarked og i de koncessionerede selskaber ordninger, der er ligegyldige med ordningerne i kommunerne, så jeg havde nær sagt: guderne skal vide, hvorfor man lige netop tager det her frem. Men det er altså noget, som fremskridtspartiet i sin visdom har fundet ud af.

I forbindelse med folketingets første behandling af fremskridtspartiets forslag til folketingsbeslutning om pensionsvilkårene for nyansatte i offentlig tjeneste redegjorde finansministeren for, at man i finansministeriets lønnings- og pensionsdepartement var i gang med at nyvurdere ansættelsesvilkårene for personalet inden for statsområdet, således at resultatet af departementets overvejelser både indholdsmæssigt og tidsmæssigt kan koordineres med resultatet af overvejelsen i den under socialministeriet nedsatte arbejdsgruppe, der beskæftiger sig med det sociale pensionssystem.

Allerede på denne baggrund finder jeg ikke, at det her foreliggende forslag om ændring af kommunalpensionsordninger bør behandles separat. Forslaget bør ganske naturligt kædes sammen med, hvorledes efterlønsordningerne vil blive indrettet for fremtidigt ansatte i den offentlige og halvoffentlige sektor.

Såfremt der skal sigtes mod en ensartet aldersforsørgelse for alle borgere her i landet, folkevalgte, offentligt og privat ansatte, selvstændigt erhvervsdrivende m. m., bør sagen efter min opfattelse ikke gribes an på den måde, som fremskridtspartiet her går ind for, som uvægerligt af dem, der bliver ramt, vil blive følt – og efter min mening med rette – som et helt urimeligt indgreb i de ansættelsesvilkår, som de har forhandlet sig frem til.

Må jeg til sidst sige, at jeg synes i og for sig, man spilder folketingets tid. Jeg kan ikke anbefale forslaget.

Otto Mørch (S):

Jeg kan følge ministeren i hans afvisning af forslaget fra fremskridtspartiet. Denne sætning kunne egentlig være tilstrækkelig at ofre på forslaget behandling, men da der ikke skal gives anledning til fortsat mytedannelse omkring fremskridtspartiets politiske indsats, hvor

man jo ofte påstår, at andre partier ikke vil tage dets forslag alvorligt – det kan også ofte være svært – skal jeg alligevel give beslutningsforslag nr. 5 et par ord med på vejen.

Kristeligt Dagblad rammer rigtigt i sin analyse af fremskridtspartiet, når bladet skriver:

»Fremskridtspartiet sår med sine forslag misundelsens og egoismens dragesæd i den danske befolkning, der bliver splittet og rodløs.«

Dette forslag er igen et eksempel herpå. De pensionsordninger, som partiet ønsker skal opheves, dækker en meget stor gruppe mennesker i kommuner og amtskommuner: arbejdere, sygehjælpere, sygeplejersker, lægesekretærer, kontorpersonale, portører, laboranter m. v. Det drejer sig om ca. 125.000 lønmodtagere, der, hvis dette forslag blev gennemført, uden videre fratages mere end 8.000 kr. af deres lønsum. F. eks. betyder forslaget for en sygeplejerske, at hun i sin total lønsum mister 8.424 kr. Det samme gælder en kontorassistent. Hvad er det? Ja, det er faktisk en form for tyveri af velerhvervede lønrettigheder, rettighe-der, som naturligvis ikke uden videre kan tages fra de pågældende.

Jeg står her med et pensionsregulativ for ikke-tjenestemandsansat kontorpersonale, ansat i kommuner uden for hovedstadsområdet. Der står i dette regulativs § 10:

»Nærværende regulativ er godkendt af Kommunernes Landsforening og Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark, og ændringer heri kan kun foretages efter forhandling mellem de to parter.«

Men det rager åbenbart fremskridtspartiet en høstblomst, de er bare ude på at så dragesæden, så befolkningsgrupper kan blive splittede og rodløse. Ja, man opsøger ligefrem misundelseskomplekset. Det fremgår tydeligt af lovforslagets bemærkninger, hvor man taler om arbejdere, købmænd, landmænd, fiskere på den ene side og offentligt ansatte på den anden. Ja men hvad med bankpersonalets, slagteri-personalets, forsikringsfunktionærernes pensionsordninger m. fl., hvem betaler dem? F. eks. de ikke uvæsentlige pensionsydelse til landets bankdirektører. Er det ikke arbejderne, er det ikke de offentligt ansatte, er det ikke fiskere og landmænd og andre, som er kunder de pågældende steder, der betaler disse pensionsydelse? Men det taler man ikke om, for man er kun ude på sin ensidige hetz mod de offentligt ansatte.

Vi ved jo, der findes mange pensionsordnin-